

Привиденя Чударик

Продовження

Татові сподобалась ця думка. Серед ночі Чударик з татом піднялися в замок. Осіння темрява була наповнена криками сов та кажанів. Листя чорними метеликами кружляло поміж гіллям дерев. Під муrom у лісі скавулів лис. Чударик устало мото-рош-но.

— Тату, — пискнув він. — Я забув удома одну річ.

— Цить, — прошепотів тато, — вже ніколи повертатися.

— Але то дуже важлива річ.

— Що ж то таке?

— Кишеньковий ліхтарик.

— Ой синку, — зажурено мовив тато, — жоден справжній привид не користується кишеньковим ліхтариком.

Чударик зітхнув і міцно схопився за татове простирadlo. Годинник на вежі показував п'ять хвилин на дванадцятую. За давнім привидівським звичаєм, усі привиди займають свої місця рівно о дванадцятій. Чудариків тато був у замку найстаршим. Він завжди привидував у королівських палатах.

— Тату, — прошепотів Чударик, — а тут є привиди?

— О Чударик у, голубчику, — мовив тато, — це ж ми привиди. Невже ти боїшся самого себе? Поквапмося! Рівно о дванадцятій ми повинні стояти під великими дубовими дверима.

Коли годинник на вежі вибив перший раз, Чударик та його тато помаленьку прочинили двері.

— Ось-ось королівський сторож робитиме нічний обхід, пошепки мовив тато. — Слухай мене й учися, як лякати сторожів: ОООО-ІІІІ-УУУУ-ПУУ-ПУУ-ЙО!

І сторожа ніби вітром здуло.

«Ну й комедія», — подумки відмітив Чударик.

Продовження на с. 28

Привиденя Чударик

Продовження

— Скоро до малого принца навідається покоївка королеви. І ти, Чударик, голубчику, маєш показати, чого навчився від батька, — мовив тато.

— Чи досить буде, як я скажу ГУ? — спитав Чударик.

— Своїм слабеньким гуканням ти не злякаєш і комара, — відповів тато. — Краще привидуй по-справжньому. Скрегочи зубами, як я тебе вчив. Візьми мої ланцюги й брязкай ними. Увага! Вона вже йде.

Чударик узяв тяжкі ланцюги у свої рученята. Хіба ж він зможе брязкати такими важезними ланцюгами?

Натомість він спробував заскреготати зубами. Та нічого не вийшло. Чударикові було сім років, і в нього вже повипадали передні зуби. А навіть привиди не вміють скреготати дірками.

— Тату, нічим мені скреготати, запхинькав Чударик.

Аж тут з'явилася покоївка королеви. Час було діяти.

— ГИК, — видобув із себе Чударик.

Яка прикрість! Він стояв у білесенькому вбранні привида й мав лякати людей. І на тобі — отак жалюгідно гикнув.

Покоївка зупинилася.

— Хто там? — спитала вона й прислухалася.

«Ось тепер я тебе злякаю», — подумав Чударик і замахав ланцюгами, щоб вони гучно забряжчали. Та однак йому не поталанило. Ланцюг зачепився за кишеню. Коли Чударик його висмикував, то слідом за ланцюгом із кишені випало додолу багато всякої всячини: одна катушка ниток, два іржавих цвяхи, шість круглих камінчиків, один плаский, шматок скельця і невеселий равлик. Усе воно опинилося біля самісіньких ніг здивованої покоївки.

Закінчення на с. 30